

B. Bejer-Petersen: Forholdene vedrørende *E. resinella* er i Danmark dårligt kendt, men vi er tilbøjelige til at opfatte *E. buolina* som den farligste art.

Hvordan forholder *buolina* sig i Finland i sammenligning hermed, og er det muligt at de mindre skader i Danmark kan være forbundet med en hurtigere højdevækst her?

Kangas: Det kan vara möjligt, att tillväxten i genomsnitt är större i Danmark och orsaken till en del ligger i det. Men — kanske det kunde finnas också svåra följderna av *E. resinella*-skador t. ex. någonstans på hede-markerna i Jylland. — *E. buolina* förekommer också hos oss som en viktig skadegörare, men huvudsakligen bara i de sydliga kusttrakterna.

H. Eidmann: Professor Kangas nämner det intressanta förhållandet, att av *E. resinella* angripna toppskott ofta överlever, om vecklarlarvan dör som halv vuxen. I detta fall sker en snabb övervallning av gnagrännan, medan längre framskridna angrepp övervallas långsammare och mycket ofta försäkras skottets död.

Orsaken härtill torde vara ett särdrag i larvens gnag, som jag kunde iakttaga vid mina studier över biologin av *E. resinella*. Vid tvåårig generation lever den halv vuxna larven under första delen av andra säsongen i den mer eller mindre djupa gnagrännan, som förlöper parallellt med skottaxeln från ytan mot märgen. Föden utgörs uppenbarligen till största delen av kallusvävnad producerad av sårkanterna. Dör larven, så övervallas såret snabbt. Senare på sommaren gnager emellertid larven — troligen på grund av näringsbrist — ett i typiska fall cirkelrunt hål tvärs genom skottet och fortsätter på den motsatta sidan sitt näringsgnag i form av en platt, rund hålighet under barken. Nu övervallas det gamla såret ej längre så snabbt som tidigare. Samtidigt har skottet betydligt försvagats, dels tekniskt genom hålet tvärs genom skottet och dels både tekniskt och fysiologiskt genom gnaget under barken. Därför brukar de flesta *resinella*-angripna skotten dö först efter andra sommaren mitt. Den långsammare övervallningen och hålet tvärs genom skottet har till följd, att överlevande skott vid starkare belastning (vind, snö) även flera år efter angreppet lätt kan brytas av.

Rasmus Lyngnes: *Grynobius planus* F. som skadedyr i hus på Sunnmøre, Norge (Col.).

Etter Andreas Strands gransking av grynobiusskoleksjoner frå ymse land i Europa, ser det ut til at anobideslekten *Grynobius*, trass i mange synonym, har berre denne 4—7 mm lange art *Grynobius planus* F.

Grynobiusslarven er kjenneleg på sin tynne, mørke kitinboge over mandiblane, puppen på to karakteriske utlauparar i bakenden og imago på to asymmetriske flakar på D₈.

Hos hannen kan kitinflikane på D₈ verke som klosaks med evne til å halde hoa fast under paringa.

På den norske vestkyst gjer *Grynobius* gnagande åtak på treverk i hus og særleg på Sunnmøre stor skade på reisverk, taksperrer og lagra materialar og innbu av lauv-ved i hus ved sjøen og gnagar karakteristiske, uregelrette gangar i veden. Hoa legg i juni—september opptil eit halvt hundre egg i sprekker og i gamle flyhol og larven lever minst 2 år i veden.

Naturlege grynobiusfiendar i båtnaust på Sunnmøre er midd (*Acarina*), billen *Tillus elongatus* L. og snyltekvefsen *Spathius exarator* L.

I grynobiusgangar med flyhol på utsida av naust har ofte rovkvefsane *Rhopalum clavipes* L. og *Hoplocrabro quadrimaculatus* F. laga bol for egg og ungar med stor samling bladlus som kvefsane låmar og ber inn frå tre ved naustet.

Grynobiuspuppen har ingen kokon, men rovkvefspupperne har uvanleg sterke, ovale puppehus laga av fleire lag nettverk som tilslutt vert ein del av ein fast, homogen vegg kring heile puppen. På ein slik kokon hadde *Grynobius* lagt eit egg og den utklekte grynobiuslarven gnaga seg inn i kokonen og då kokonen 14 dagar seinare vart klipt opp hadde grynobiuslarven forsynt seg av kvefsepuppen og i denne isolasjon synt seg som kjøtetar når trevyrke vanta.

Til foredraget vart framsynt lysbilleder av originalfotos og m. a. at parasitteringsgraden for *Spathius exarator* på *Grynobius* i lenger tidsrom og på avgrensa volum kan eksakt utreknast ved å telje flyhola som hos parasitt og vertsdyr har tydeleg ulike dimensjonar. Denne parasitteringsgrad kan i naust på Sunnmøre vere over 40 %.

Svante Ekholm: *Ärtvecklaren (Laspeyresia nigricana) och dess bekämpning (Lep.)*.

I början av 1950-talet omfattade ärtodlingen i Finland omkring 10 000 hektar, men sedan dess har den avtagit. Redan på 1500-talet odlades ärter i form av gråärter i Finland (Ericsson & Genchel 1947). År 1961 hade ärtarealen minskats till c:a 3 000 ha.

Enstaka fynd av ärtvecklare har gjorts så långt norrut som i trakten av polcirkeln. Mellan 62 och 64 grader nordlig bredd förekommer ärtvecklaren rätt sparsamt för att söder om 62 breddgraden bli talrik och skadlig (Hukkinen 1925, Linnaniemi 1921). I synnerhet är detta fallet i de sydvästra delarna av landet och i mindre utsträckning i de sydöstra delarna. Redan i början av